

Ett problem.

(SAMUEL THE SEEKER)
AF UPTON SINCLAIR.

(Forts. fr. föreg. nr.)
"Inser ni inte det", sade doktorn. "Och ni har varit mig, att det enda sättet att undgå det var att låta för andra — tjäna och hjälpa dem? Och är det inte hvad jag söker göra?"
"Jo, min gosse, det är så. Men hvad kunna vi göra?"
"Ah, herr doktor, är inte ni er kyrkas hufvud? Och folk kommer till er för att bli undervisade. Ni måste framhålla dessa saker för dem, så att det kan bli en ändring."
"Men hvilken ändring, Samuel?"
"Inte vet jag, sir. Jag bara famlar och famlar och söker finna något. Men en sak är jag säker på — att somliga människor ha för mycket pengar. Det finns ju folk i er församling, doktor Vince, som har mera pengar än de kunde göra andra på under flera hundra år."
"Kanske det", sade kyrkoherden. "Men hvad ondt gör det?"
"Kors, det är ju orsaken till att så många andra ha ingenting! Betänk bara, att just i detta ögonblick do människor af hunger — och här i Lockmanville! De vill arbeta, och det finns inte något arbete att dem. Jag kunde visa er på dem, sir — flickor, som önska arbeta i misters Wygants bomullsfabrik, men han vill inte se dem något!"
"Men, min gosse, det är inte misters Wygants fel. Det är därför, att det redan finns för mycket bomullsfabricknader."
"Jag har tänkt på den saken", sade Samuel allvarligt. "Men det låter inte riktigt för mig. Det finns endast allt för många människor, som är i behöf af goda kläder. Den stackars Sophie, till exempel."
"Ja", sade doktorn, "naturligtvis. Men de ha inte pengar att köpa tyg för."
"Samuel lutade sig fram i sin sinnesöfvelse.
"Ja, sir", utropade han. "Och är inte det just hvad jag sa? Nyss! De ha inga pengar därför, att de rika ha alltsammans."
"Intet svar kom, och om ett ögonblick svarade Samuel på:
"Alldeles säkert är det egenytligt af misters Wygant att utestänga fattigt folk från sin fabrick endast där, att de inte ha pengar. Kunde han inte låta dem göra tyg åt sig själva?"
"Samuel", protesterade doktorn, "detta är orimligt!"
"Hvarför det, sir?"
"Hvarför, min gosse, att på en dag kunde de göra mera än de kunde förbruka på ett år?"
"Så mycket bättre, doktor. De kunde ge öfverskottet åt andra människor, som behöfde det — och andra människor kunde göra saker åt dem. Sophie till exempel. Hon behöfver inte bara kläder, hon behöfver skor, och framför allt, hon behöfver tillräckligt med mat. Och i fråga om otillräckligt föda, tänk er hvad som slöas bort i ett hus som mästare Alberts! Det finns tillräckligt med åkerjord på Fairview för att frambringa brödföda åt hela staden. Jag vet hvad jag säger i den här saken, för jag har själv varit jordbruksarbetare. Och så är det vanligt att hålla en mängd kappklädningshåstar, som aldrig någon rider på."
"Samuel", sade kyrkoherden, "det är sant — och det är orätt. Men hvad kan jag göra?"
"Samuel strödde på honom.
"Doktor", utropade han, "jag kan inte säga er hur ondt det gör mig att höra er tala så!"
"Hur menar du, Samuel?" sade kyrkoherden på det högsta brydd.
"Ynglingen slog ihop händerna i upp- bethning.
"Ni sa mig, att vi måste uppoffra oss och hjälpa andra! Ni sa att det var vår enda plikt! Och jag trodde er — jag var beredd att gå med er. Och här är jag nu — jag vill följa er. Och ni vill inte gå i spetsen."
Dessa ord voro som ett dolkstyng. Doktorn vändades synbarligen. Äfven Samuel vändades, han kände den häftigaste hjärtslighet.
"Det gör mig mera ondt än jag kan säga! utropade han. "Tänk på folket, som lider — tigen skonar dem! Och hur kan ni tjäna, doktor — hur kan Kristi herde tjäna, under det somliga af hans herde lefva i öfverflöd och lyx, andra dö i svält?"
Det uppstod en lång tystnad. Doktor Vince satt styf och stel och fattade hårdt om armstoden på sin stol.
"Samuel", sade han, "du har rätt. Jag ska predika öfver denna arbetslöshetens fråga nästa söndag."
"Ah, tack, sir, tusen tack!" utropade Samuel med tacksamhetens värme i ögonen. Och han kramade sin älskade hand. Därpå kom plötsligt en ny tanke för honom.
"Och till dess, doktor", sade han, "hvad ska jag säga Pinegarn?"

NITTONDE KAPITLET.

Ett nytt besök hos miss Gladys.

Den, som tagit på sig människlighetens alla bekymmer, såsom Samuel hade gjort, kommer snart underfund med att det kräver mycket tid. Samuel gjorde sitt bästa för att hålla själen fäst på de viktiga uppgifter han hade att lösa; men han fann sig oupphörligt förströdd af tanken på miss Gladys. Gång på gång steg hennes bild upp hos honom och dref valdsamt bort allt annat. Hennes skönhet spökade för honom och jagade hans inbildning ut på alla slags besynnerliga luffar och äfventyr.

Gladys, och Samuel lydde men kunde inte finna någon ring.
De fortfor att söka under en minut. Mrs Harris gick tillbaka till bordet och utbrast plötsligt:
"Här är den!"
"Den låg under bordsbenet", förklarade hushållerskan.
"Ah!" sade miss Gladys och satte den gyrbars ringen tillbaka på fingret.
Samuel var på det högsta förvånad, men det var ett litet mot hvad han hade ögonblicket därpå. Hans gudinna vände sig till honom och sade:
"Det gör mig ondt, Samuel, men det är mig omöjligt att göra hvad ni bedt mig om."
"Han sträddes håpen på henne.
"Jag har berett Sophie en plats här, men det är också allt hvad jag kan göra, alldeles säkert."
"Ni Gladys..."
"Ni borde verkligen inte be mig göra något mera. Jag vet mycket väl, att fabriksarbetet har det ganska svårt, och jag gör hvad jag kan för att bereda dem lättad. Men jag kan väl inte ta alla arbetarna hit i min fars hus — det är helt enkelt orimligt."
Ynglingen kunde inte finna några ord, han kunde endast stirra på henne.
"Det var allt jag hade att säga", sade miss Gladys. "Det var så rätt — de där blomfröna ska ni vara snälla och om möjligt skaffa. Jag behöfver dem om några dagar, om jag ska få någon nytta af dem. Har ni förstått mig?"
"Ja, miss Gladys", stammade han. Han hade sett henne kasta en hastig blick på hushållerskan, och han började slutligen förstå.
"Kom själft hit med dem", tillade hon. "Adjö!"
"Adjö", sade han och aflägsnade sig.
Han gick utför trappan och kände sig på det högsta förvånad. Men han hade inte hunnit mer än halfvägs, förhopp han hade glömt allt annat utom de otroliga orden: "aSamuel, jag älskar dig!"
Han kunde inte lägga band på sig, kunde inte gå sin väg med en sådan hemlighet. Sophie följde honom till porten, och han tog henne med sig ut och talade hyskande om det för henne.
Barnet strödde på honom med häfva i blicken.
"Samuel", viskade hon, "det måste vara hennes mening, att hon vill gifva sig med dig."
"Gifva sig med mig?" sade han och kunde knappt få fram orden. "Gifva sig med mig?"
"Ja visst", sade Sophie. "Hvad kunde hon eljest ha menat?"
Det var en kinkig fråga att besvara.
"Men, min gosse", utropade han. "Det är ju orimligt!"
"Nej, det är det inte, Samuel. Hon älskar dig!"
"Men jag är bara en fattig gosse."
"Men, Samuel, hon har pengar i öfverflöd."
Samuel hade inte sett saken från den sidan, men han måste medgifva, att det var riktigt.
"Men jag är inte god nog åt henne", protesterade han.
"Du är god nog åt hvet som helst!" utropade han. "Du är ädel och vakker — och det har hon kommit underfund med. Och nu tänker hon höja dig upp till sig."
Ynglingen var tyst, slagen med häfva.
"Ah, Samuel, det är alldeles som jag sagat", viskade barnet. "Du blir prins!"
Hon fortfor att uttömma sig i öfver-spända ord om det underbara i saken och att uppegga hans själ till nya himmelsflykter.
Slutligen lämnade han henne och gick halft förvirrad utför gatan. Han skulle gifva sig med miss Gladys! Ja, det måste vara sant, ty hon hade sagt honom, att hon älskade honom! Och sedan skulle han antagligen komma att bo i det där stora palatset. Hur kunde han bära det? Hvad skulle han göra?

Och han skulle bli en rik man! En kändis af stolt triumf svallade i hans bröst. Hvad skulle människorna där hemma säga, hvad skulle hans bröder tänka, då han kom för att hälsa på dem och kanske för att köpa den gamla gården?
Men han dref dessa tankar på flykten. Han borde inte tänka på sådana saker, det var egenytligt och oädel. Han borde tänka på det ogda han skulle kunna göra med alla dessa pengar. Han skulle kanske ändtilligen bli i stånd att hjälpa de fattiga. Ha, och miss Gladys skulle ägna sitt lif åt denna sak!
Hon älskade honom! Hon var hans! Och hastigt som en ljuvel genomfor honom minnet af det han hade gjort henne; han fortfor att sitta där darrande af undran och fruktan. Det var ett slags vansinne i hans blod. Det hade tagit hela hans varelse i besittning — han skulle aldrig mer bli detsamma! Han sträckt ut armarna, under det han gick utför gatan, ty hans känslor voro häftigare än hvad han kunde bära.
Midt i detta känslosvall möttes hans ögon plötsligt af en syn, som förde honom tillbaka till världen. En gråskäggig gubbe, som gick med framslutad händling och bar på en kringvandrande handlars korg, nalkades bakom honom och skulle gå förbi. Förkladnad var utmärkt men kunde inte ett ögonblick vilsleda Samuel. Han tvärstannade och utropade förvånad:
"Charlie Swift!"

Farm och hem.

EN GÅNG TILL SVAMPENS PRIS.

"De rosor och de blader" ha ju i alla tider prissats och besjungs af skalderna. Men svamparna ha icke fått någon poetisk hyllning. Denna brist i litteraturen är emellertid nu afhjälpt genom följande sonett till svampens ära, som operasångaren Sven Nyblom publicerat i sista numret af "Veckojournalen":
En stadsbo frågade: "Hvar växer svamp?"
Han hade blott hört ordet: kantareller;
men inte soppor, inte kremlor håller.
Ty han var ej naturbarn, bara pamp.
Jag svarade honom: "Lifvet är en kamp."
Och dyrt betalas numer frikadeller.
Men svampen gratis fram ur jorden kväller.
Gå ut, när sol gått upp, i skog och mark,
Betrakta blomrorna i äng och park.
Hvem har väl gått i graset under nat- ten?

Jo där, på markens dagbestänkta golf.
En ringdans tråds af alfvor klockan tolf.
Där står du sökt svamp, helt yr i hatten!"

PRAKTISKA RÖN OCH ERFAREN- HETER.

Små hål i paraplyer kan man laga på det sättet, att man på undersidan klippar fast en liten bit svart siden eller något liknande tyg med kollar.
Slått guldprydnader bora, för att bibehålla sin glans, ofta tvättas och gnidas med en bit samskinn.
Ett onödigt stort kokkärl kräver mera ved eller bränsle, mer vatten, mera plats på spishyllan och mer tid än ett lagom stort kokkärl. Man bör därför välja kokkärl efter storleken af det, som skall kokas.

KONSTEN ATT TACKA.

Bort med öfverdrifna tacksamhetsyttringar.
I hvarje människas lif förekomma tillfällen, då hon känner sig förpliktad att uttrycka sin tacksamhet antingen för en erhållen gåfva eller en visad tjänst. Men icke alla människor förstår att tacka på rätt sätt — enkelt och taktfullt.

Många människor tacka på ett sätt, som om de ansåge gifvan eller tjänsten som något sjäflifligt, som de egentligen inte behöfde tacka för. Andra åter rätta sina tacksamhetsyttringar efter gifvans eller tjänstens större eller mindre värde i deras egna ögon, utan att besinna att en ringa gifva eller en jämförelsevis obetydlig tjänst kan för gifvaren vara förnad med uppföringar, som verkligen förtjuna ett ärligt tack.

Ett snävt tack verkar alltid sårande på den, som mottagar det, men gifven öfverdrifna tacksamhetsyttringar kunna verka ofrefligt. Somliga människor ha för vana att tacka med ett ordval, ett öfvermått af förtjusning, som ej kan undgå att göra ett intryck af tillgjörhet och sättet den, som tackas, rent af i förlägenhet.

Ett tack skall framföras i enkla och få ord. Beledsagas dessa af en hjärtlig blick och en varm handtryckning, skall den tackade ej kunna undgå förmönligheten att det ligger uppriktighet bakom orden och känna den glädje och tillfredsställelse, som en uppriktig gifvares största blifning.

HÖNSGÅRDENS FIENDER.

(Ur Landtmannabladet).

Aha! Det är hög och räf, frågan gäller, menar den gunstige läsaren.
Gubben kastade en hastig blick på honom.
"Håll käften!" mumlade han och fortsatte därpå, under det Samuel stod kvar och ströddes.
Nu rusade en hel följd af nya käns- lor in på ynglingen med forskrande makt. Det var bara en vecka sedan han ännu var en inbrottstjuv, och lik- väl föreföll det som en evighet. Och hur förskräckligt det syntes, nästan otroligt! Här stod han och skulle snart gifva sig med en miljonärs dotter, under det hans vän och förbund- ne ännu smög omkring i skuggan och gömde sig för polisen.

AF ALLA DE olyckliga människor, Samuel hade här känt under denna sin äfventyrsrika tid i Lockmanville, var Charlie Swift den ende, som han icke gjort någon nytta. Och bara att se denne var tillräckligt för honom att i sin själ höra en ny kallelse. Här kunde han fullfölja sin egen löfvande bana, under det Charlie ännu vandra- de i syndens och ondskans mörker?

Figuren nästan försvann ur sikte, under det Samuel stod och kämpade med tanken på sin nya uppgift. Han ryggade tillbaka, han var rädd för Charlie Swift, rädd för hans häfnfulla leende och obarmhärtiga grin. Men hans plikt låg klar för honom, lika klar som någon krigares, som midt under kärlek och nöjen bör strids- trumpeterna kalla. Kanske skulle han icke kunna utrota något för Charlie Swift. Men han måste försöka!

Och han följde efter den gamla gårdshandlaren till hans bostad. (Forts.)

och läsarens. Ty att hög och räf är farliga för hönsgårdens invånare är ju känt till och med af den, som aldrig tänkt på möjligheten att få en hönsgård.
Ja, för all del. Nog förtjuna hög och räf att inträngas på ett bemärkt rum bland hönsgårdens fiender, och inte ännu vi förtjuna dem här. Vi kunna ju ta dem i skärskådande först. Men vi ha stakilliga andra slag, som också mycket väl upphära namnet hönsgårdensfiender, och dem villja vi äfven syna ett grand i söm- marna.

Höken är en fräck, mordlysten syn- nare. Han är skugg och djäft på sam- ma gång, listig och förlägen, stark och snabb. Då han gör visst i höns- gården, har han ofta från någon lampa- lig utskäpplade rekommenderat terrän- gen och kanske utslätt sitt offer. Det är därför sällan hans anfall sker från större höjd. Med utbredda vingar skuter han som en pil fram tämligen rätt efter marken. Anfaller är våld- samt och oförmodat, och det plötsliga och valdsamma i detsamma slår med förlämda skräck bytet, som sällan kommer sig för att fly undan eller sätta sig till motvärn. Detta, att an- greppet ej sker från större höjd, gör ofta, att den fräcka tjuven tornar mot hönsgränsen och stundom fastnar därin.

Bliir höken skrämd från slaget byte, återkommer han skert inom kort för att flytta detsamma. Under sådana förhållanden går det ganska lätt för den, som fortstår att sköta sitt jakt- gevär, att låta röfvarerna sitta sitt brott med lifvet. Men väl dolt måste man vara, ty hökens syn är utom- ordentligt skarp. Då detta sätt att komma åt höken är tämligen säkert, måste man göra sitt bästa. Till plat- sen för en lyckad jakt återvänder hö- ken gärna. Bössen och höksaxen är de verkssammaste vapnen mot denne hönsgårdens ufrämling.

Höken jagar under dagen, räfen jagar både dag och natt. Men räfen har i sitt förhållande till hönsgården blifvit intensivt för en alldeles för- mycket utsvärvt svärmning. Hans egna synder skulle bli ett tillräckligt skuld- register, men nu får han dessutom dras med andras ogärningar i rätt be- tydlig grad. När hönsgränsen på morgnen kommer till hönsgården, finner han måhända något sönder- tet eller undergrävt. Och inne i hön- seshuset mötes han af en syn, som kom- mer det mer eller mindre rika häret att resa sig på hans hufvud. Flera kråk ihjälbitna! Det är naturligtvis den fördömde, rödpåtsade ärkeskal- men, som varit framme. Ah! Kan- hända! Men det kan också vara gräf- lingen. Den där mystiske nattströf- ven är sanneligen en dålig skydds- pator för vårt fjäderfä.

För att vara säker för sådana obehagliga nattliga visiter är det nöd- vändigt att dörren hållas väl stängd. Då det emellertid är nödigt att tillräckligt luftväxling finnes, hållas förmöten öppna och ett starkt nät spikas framför öppningarna.

Mården är en fruktansvärd höns- fiende. Slipper han in bland hönsen, skonar han ingen. Och han är inte lätt att stänga ut! Den slanka, smil- dig kroppen pressar sig genom otroligt små öppningar. Dess bättre är mården sällsynt, och det är endast den i de stora skogarnas grannskap boende, som har något att frukta af honom.

Kräkor och skator försvära väl namnet hönsgränsfiender. De nappa till sig ägg och ungdjur, stjåla af hönsmaten och göra öfver hvar de komma åt.

Igelkotten är en svår fiende till allt hvad fåglar heter, således äfven till fjäderfä. Och den spjutfvur har ju gått i oskuldens klädad och nu-

Världens Bästa Tuggtobak COPENHAGEN

Den rikaste lukt.
Tuggtobaken som varar
långt.

HOS ALLA HANDLARE.

tit den högt förtjänta omvårdnad och skydd. Men det kan nu inte hjälpa, ulven är uti äfven om han går i frakkläder, och därför måste fåra kläderna bort. Igelkotten stjäl ägg. Men detta är bara småsynder. Döds- synder däremot äro mordet på ungdjur af hvarjehanda tamfåglar, och i fråga om mordslut bland dessa är han en värdis merfästare till räff, gräfling och mård. Kommer igelkotten in i kycklinggården, får blod- törsten triumfer.

Katt och okynnes hund. Jo, ja! Där ha vi ett tämligen ofrefligt par. Se vi genom fingrarna med deras till- bragder eller se vi dem inte alla, så lägga vi en svår underlåtenhetsynd till alla de andra. Hund och katt göra mycket ondt i hönsgården. Den förre är dock förhållandevis ofarlig, ty han förtjuna lätt sig själv, då den se- nare däremot förtjuna sina ogräns- gar i smyg. Det bör till hans skatte att göra så.

Att peka på råttorna är väl knap- past behöfligt. Deras meriter äro till- räckligt kända ändå. Men skadedjur i hönsgården äro de, ungdjur blita de

thjal, ägg stjåla de bort, och det kan knappast tänkas något inom hönsgrä- den förövat ondt, som man inte kan misstänka dem för.

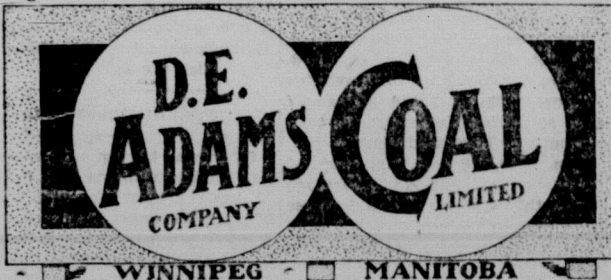
EVANS GOLD CURE.

22 Vaughan street, botar för alltid dryckevana på tjugoåtta dagar utan någon bortovaro från sysselsättning efter första veckan. Fullkomligt pri- vat. 29 år i Winnipeg. Tjuppensling så- den i försegladt slätt kuvert. Dr. D. R. Williams, examinerade läkare. J. W. Williams, manager. Tel. Sher. 14.

Framåt

gar den SVENSKA KOLONIEN i Littlefield, Texas.

300,000 ACRES i nordvästra Texas, bä- dig jordmån, hvarjehanda klimat, godt vatten etc. Järnväg rätt genom landet. Allt land förädlad för plögen. Pris \$100 acren. Ett kontant, resten på 10 års tid. Landet be- stas af själv förtjuna ädel. Här ligger ena till framtid och öfvermått. Förligom ej att skaffa Er full kännedom om denna bö- dige och halslösa trakt. Skrif idag för fullständiga underlåtelse och karter till Paul Lundberg, E. 18 Emma Ave, Spokane, Wash.; enda auktoriserade representant.

Skydda för blixten

EDER FAMILJ OCH EDERT HEM
EDRA KREATOR OCH UTHUS

Elektriska stormar innebära intet farligt för den man och hans tillhörigheter, som äro skyddade genom THE "EMPIRE" SYSTEM af åskskyddare.

Vetenskapligt tillverkad kabel af kommersiellt ren koppar. Den är en fullkomlig ledare och rekommenderas af brandkommissarie Lindback.

The "EMPIRE" systemet betyder: Verklig säkerhet för fara genom BLIXTEN; PATENT BRACKET, tre gånger ledningen; KOPPARPLATERADE STÖPPAR, stadigt och långt lif; DEN RENA KOPPARKABELN, STÄNDIGT SKYDD.

Den rostar icke.
Brandkommissarie Lindback säger:
Jag rekommenderar den moderna blixstången eller kabeln, och om jag kunde personligen träffa alla ägare af isolerade byggnader i provinsen, skulle jag göra allt för att öfvertyga dem om nödvändigheten af att insätta åskledare.

Mitt råd till mina farmarvänner är: Försä edra byggnader med åskledare.
"EMPIRE" är det enda system, af hvilket allt är "Made in Canada".

Empire Lighthouse Rod Co., Ltd.
197 Princess Street, WINNIPEG, Manitoba.

FÖRSTA KLASS ACCIDENS-TRYCK

utföres af SVENSKA CANADA TID- NINGENS TRYCKERI.

Vi finna flera våra många vinnare upp- märksamhet på att våra tryckerier blifvit kompletterade med moderna och tidssäkra stoffar och maskiner, hvar för sig kunna skapa ett uttryck af ett slag "Job Print- ing", ifrån det minsta till det största. Ar- betet inom tryckeriet utföres af första klass "union" mask, hvilket garanterar för arbetets kvalitet. Gör oss ett besök och öfvertyga eder själ.

325 Logan Ave.

Skrif till uppmärksamhet fläts vid order från landsorten. Prispapper lämnas beredvilligt och kostnadsfritt.

WINNIPEG MANITOBA